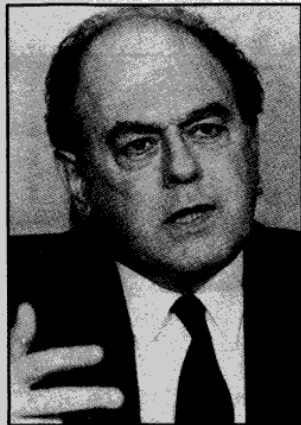

LA VIDA

Josep M. Lladó

El president va fer auto-stop

En un recent viatge a les terres de l'Ebre, el president de la Generalitat, Jordi Pujol, va haver de fer auto-stop. El cas és que, quan s'adreçava a Ascó, la boira obligà l'helicòpter en què viatjava a desplaçar-se fins a

Flix, i per tant perdé de vista els qui l'acompanyaven en aquella visita i que hi havien anat en cotxe. Mentre, al peu de la carretera, el president els esperava, el president els esperava, va passar l'alcalde d'Ascó, Pere Muñoz, que és del PSUC, amb la seva muller i la seva filla. I com que hi anaven en cotxe, el van veure i l'invitaren a pujar, juntament amb els de la seva escorta. Tots plegats van poder arribar a Ascó, que és on s'adreçaven uns i altres.

L'Onze de Setembre, discutit

Des de Caracas (Veneçuela) m'escríu Jordi Vendrell i Monfar per dir-me que ell sosté que l'Onze de Setembre hauria de celebrar-se un altre dia, i així ho va comunicar i proposar al president del Parlament de Catalunya, Miquel Coll i Alentorn. Exposa raons importants. Diu: «Els meus avantpassats, Josep Vendrell i Francesc Monfar i Sors, van morir la nit del 13 d'agost del 1714 a la batalla del baluard de Santa Clara. Francesc Monfar pertanyia al Consell de Cent. Fou en l'heroica resistència durant el setge de Barcelona, on hi hagué més de catorze mil

morts». Creu, l'amic Vendrell, que la commemoració hauria de tenir lloc el 13 o el 14 d'agost, i no pas l'onze de setembre. Respectable opinió que els historiadors hauran d'aclear.

Les noces d'or de Xuriguera

L'excel·lent escriptor Joan Baptista Xuriguera, de Menàrguens, i la seva muller Lola Solà, de Balaguer, han celebrat, en companyia de molts amics, les noces d'or en un restaurant del carrer de Fontanella.

Però, en lloc d'enviar una targeta d'invitació, Xuriguera ens ha tramès un llibret, molt ben editat, amb fotografies de quan es van casar (1938) i d'ara, a part altres records gràfics. Hi ha també un magnífic poema dedicat a les seves noces —i per tant, a la seva esposa— i tres contes: «La píndola vital», «L'àngel de la guarda» i «El darrer habitant de la Lluna», il·lustrats per Francesc Domingo. Que sigui per molts anys! Ara, a esperar les noces de diamant.

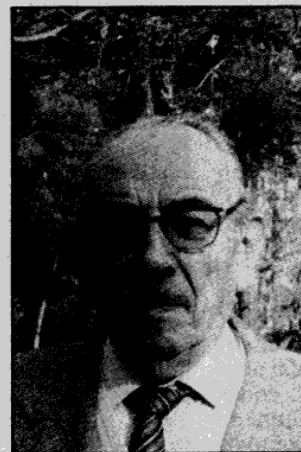
Syra tanca definitivament

Com ja vaig anunciar des d'aquí mateix, Galeries Syra tanca definitivament les portes, després d'haver-les tingudes obertes durant cinquanta-cinc anys, de primer al carrer de la Diputació i després al passeig de Gràcia. La mort de Montserrat Isern, produïda fa pocs mesos com a trist final d'una llarga i dolorosa malaltia,

s'ha endut també aquesta sala d'art, per la qual hi han passat els nostres millors pintors i on hi ha hagut tertúlies importants. «Ara pleguem», em diuen. Una liquidació —la d'articles de Nadal— que és també una gran pèrdua per a la ciutat.

Viure a Tarragona

Viure a Tarragona és el títol del segon volum d'aquest nom, escrit per Artur Bladé i Desumvila, escriptor excel·lent i infadigable. I es plany de no poder dedicar més temps a contemplar aquell paisatge «en lloc d'esborrallar pàgines en blanc». Calculeu doncs, la nostàlgia que en va sentir durant el seu llarg exili, primer a França i després a Mèxic. Prou que n'haviem parlat quan érem, l'un i l'altre, a Montpeller. Tinguérem sort de la companyia del mestre Pompeu Fabra, de Francesc Pujols, de Rafael Moragas i de tants altres. Recordo,

quan vam «fer les veremes» a Montbazin, la tardor del 1940, que ell i jo alleugeríem la calor posant-nos pàmpols al cap.

Les dècimes de Nadal

Durant molts anys, quan a Barcelona hi havia, a la nit, serenos i vigilants, no mancava mai als veïns la «dècima», en la qual ells ens felicitaven. Ho feien també el carter, l'escombriaire i el dependent de ca l'adroguer, entre altres. Aquest simpàtic costum s'ha

acabat, i ara, en lloc de dècimes, hom parla de dècims (de la rifa). Això em recorda una anècdota: un poeta dolent es va posar malalt i un amic seu, que no ho sabia, va anar a veure'l. La senyora li digué: «Ai, el meu marit és al llit; té la grip i unes dècimes, si vol passar...?». «No gràcies, senyora —li contestà—, si té unes dècimes seria capaç de recitar-me-les».

Pere Sainz Rodríguez

Pere Sainz Rodríguez, escriptor, polític i acadèmic, ha mort a Madrid. Si bé és cert que, monàrquic convençut, cometé l'error d'acceptar un lloc en el govern de Burgos, en els primers mesos de la nostra guerra, cal dir que se'n va desempallegar molt aviat, i se situà a l'oposició en un temps en què, per aquella zona, ningú no gosava dimitir. A l'hora de la seva mort, voldria remarcar que Sainz Rodríguez fou un dels organitzadors del viatge dels intel·lectuals castellans a Barcelona, el mes de març del 1930, en acte de desgreu pel tractament que la dictadura del general Primo de Rivera va donar a la nostra llengua i a la nostra cultura. Recordo

perfectament el que va dir quan, després d'un dinar que els fou ofert en un restaurant de la Barceloneta, un grup de joves van victorejar el mestre Pompeu Fabra: «No hi ha cap lloc del món, més que a Catalunya, on els filòlegs siguin aplaudits al carrer».